

han var i forrige Møde; thi da ankede han flere Gange over at være kommen bagefter de meget lange Foredrag, af den ærede Ordfører. Det ærede Medlem har nu havt Ordet to Gange efter den ærede Ordfører, og det i temmelig vidtløftige Foredrag. At Ordføreren har været noget lang i sine Foredrag, skal jeg ikke negte, men dette maa jo ganske vist tilskrives den Omstændighed, at den foreliggende Sag har en stor Betydning og et stort Omfang, idet den angaaer baade Længden og Bredden, og er en Sag, til hvilken han staaer i et meget intimt Forhold. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Turen) ankede paa en Maade over de øvrige Medlemmer af Udvalget — jeg siger: paa en Maade — idet han yttrede, at han troede, at disse Medlemmer med Hensyn til Underændringsforslaget under Nr. 2 ikke vare videre stærkt tilbøjelige. Jeg skal naturligviis ikke gaae ind paa Forhandlingerne i et Udvalgs-møde, men da det ærede Medlem sigtede dertil, skal jeg dog bemærke, at det er mærkværdigt, hvorledes det ærede Medlem slutter fra sig selv til Andre. Det ærede Medlems Forslag er kommet i den ellefte Time, og i de ti foregaaende Timer har der ikke været Tale om, at det ærede Medlem havde andre Tanker end Udvalgets Fleertal. Man maa altsaa snarere undre sig over, hvorfra hans Forslags Tanker egentlig ere komne; man maa snarere slutte, at de ikke ere komne directe fra det ærede Medlem, men kun indirecte igjennem ham. Derfor kan Forslaget naturligviis være lige sundt og godt; men det er ikke kommet frem paa noget tidligt Stadium i Udvalget. Naar det ærede Medlem lægger saamegen Vægt paa, at denne anden Deel af Styrmandsexamen skulde overgives til Administrationens Bestemmelse, maa jeg sige, at jeg ikke rigtig kan forstaae Nødvendigheden deraf, og efter det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Steen), er det ikke blevet mig klarere. Dette ærede Medlem urgerede meget stærkt, at det skulde være meget lettere her i Landet at faae Noget forandret ved Lovgivningsmagten end ved Administrationen, der arbejdede meget trægt. Denne Paastand er mig ubegribelig.

(Steen: Det sagde jeg ikke!) Jo, det ærede Medlem sagde i alt Fald Noget, der meget lignede dette, idet han paastod, at Lovgivningsmagten i det Hele havde megen Tilbøjelighed til at gaae meget hurtigt frem. Det kan godt være, at dette skeer i enkelte Tilfælde; men det er dog klart, at hvor tre Factorer skulle virke i Forbindelse med hverandre, Regjeringen, Landsstinget og Folkethinget, der er det vanskeliggere først at faae dem satte i Bevægelse og dernæst at faae dem til at blive enige, end det er at faae Sagen afgjort, naar Administrationen ene og alene kan afgjøre den. For mig er det soleklart, at Examinationsforordningerne i vore Dage forøges i en ganske betænkkelig Grad, uden at dermed er givet, at det, der fordres, er det Gode og Rette, og at der er megen Fare for, at naar det lægges i Administrationens Haand at fastsætte disse Bestemmelser efter eget Dykke, Resultatet da let kan blive, at den høiere Examen saa at sige kun kommer til at staae aaben for Medlemmer af de høiere Classer, og at det store, brede Grundlag for vor Sømandsstand, de, som egentlig have den allerstørste Dygtighed og ere europæisk berømte som Styrmand og Matroser, ville blive udelukkede; men det er netop dem, vi bestandig skulle have frem, og derfor maae vi ikke stille Forordningerne for høit. Dette løber man imidlertid Fare for ved at gjøre Sagen til Gjenstand for en almindelig administrativ Bestemmelse. Forøvrigt er det mærkværdigt med de Anker, der ere fremkomne mod Udvalgets Forslag; thi samtidigt med, at man anker over, at dette Punkt slaes fast ved Lov, anker man ogsaa over, at Bestemmelserne ere saa laare, at man kan trække dem ud og ind. Men saa ere de jo ikke bundne ved Lovgivningen i nogen farefuld Grad! Et andet Punkt er, om der skal forlanges 6 Maaneders eller 12 Maaneders Søfart af den, der indstiller sig til Examen. Det forekommer mig ubegribeligt, at der lægges saa megen Vægt paa de 12 Maaneder, efter at der tidligere ikke er sat nogensomhelst bestemt Tid — der fordredes tidligere kun en Reise — og efterat Regjeringen har fundet sig tilfreds med de 6 Maaneder. Jeg kan ikke indsee, at der ved at forlænge Fristen til 12 Maan-